

Arrest

nr. 114 458 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 5 februari 2013 een aanvraag in om, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 31 mei 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging

tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 11 juli 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.G. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het "principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen", van het proportionaliteitsprincipe, van het "principe van een behoorlijke administratie" en van het "principe volgens hetwelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt". Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] TERWIJL

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch haar geneesheer-raadsman rekening gehouden hebben met de medische documenten gecommuniceerd per telekopie op datum van 23 mei en 17 juni 2013.

Welnu, het medisch certificaat opgesteld door de Professor PINTO op datum van 20 maart 2013 verduidelijkt duidelijk dat :

- *de verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong vermits er risico is op ernstige nalatigheden ;*
- *de noodzakelijke behandeling is noch beschikbaar noch toegankelijk in het land van oorsprong van de verzoekster ;*
- *er bestaat een ernstig risico op de verergering van de gezondheidsstaat van de verzoekster en een ernstig risico op zelfdoding in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong.*

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het advies van de geneesheer-raadsman deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt, zich tevreden stellende met het beschouwen dat « Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is geen medische reden om aan te nemen dat dit risico groter zou zijn zonder behandeling. "

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze tweede beslissing tot onontvankelijkheid van het verblijf op identieke wijze werd gemotiveerd dan deze genomen op datum van 4 maart 2013 en ingetrokken door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 21 mei 2013.

Tenslotte, door een identieke beslissing te hernemen dan deze die ze zelf heeft ingetrokken, is er sprake van machtsmisbruik vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

1. Ter inleidende titel

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de gesneesheer-raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1 ste §, 1 ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoekster, overeenkomstig met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet had mogen worden « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoekster heeft, ter ondersteuning van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, een medisch certificaat voorgelegd van het type van de Dienst voor Vreemdelingenzaken – nieuw model-, vervolledigd en ondertekend door de Dokter [D.], psychiater, opgesteld op datum van 6 januari 2013.

Dit medisch certificaat werd opgesteld als volgt :

- *Medische voorgeschiedenis : zie medisch certificaat ;*
- *Diagnose-gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag wordt ingediend : de PTSS is klassiek, gepaard gaande met :*
  - *de trauma van de familie (moeder/kinderen), extreem gewelddadig van verbale, fysieke, psychologische en seksuele modaliteit. De karakteristiek van deze trama is het feit dat het een intentionele mishandeling betreft ;*
  - *antwoord voor intense, paniek en psychotische decompensatie. Geen enkele uitgang mogelijk ;*
  - *herhaaldelijke nachtmerries ;*
  - *psychologische reactiviteit ;*
  - *ontwijkingsgedrag met belangrijke lacunaire amnesie ;*
  - *affectieve misaanpassing ;*
  - *validiteit van de toekomst in vraag gesteld ;*
  - *reflex met het mogelijks overdreven opspringen, maar niet nagegaan ;*
  - *slaapproblemen ;*
  - *deficiëntie van de concentratie ;*
  - *hyperschuw ;*
  - *ongegrunde huilbuien ;*
  - *aangetaste interpersonele houding (GAF 45-50%) (het betreft dus wel een ernstige staat) ;*

Zij lijdt aan een complexe post-traumatische stress, met ernstige depressie, somatisaties, dissociatieve staat NS en As I. Er is geen pathologie in As II en in As III, de IVde as is zonder belang. Wij hebben een score van 45-50/100, hetgeen ernstig is op de Vde As. Met behandeling is haar GAF weer gestegen naar een waarde van +/- 55%. Maar deze waarde zal makkelijk dienen gezien haar fragiliteit.

- *Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B :*

o de voortzetting van haar behandeling onder huidige voor mis noodzakelijk ; medicatie ; zie medisch certificaat ;

o geen enkele psychiatrische hospitalisatie maar een geregelde ambulatoire opvolging ; laatste bezoek op 05/01/2013 ;

o Voorziene duurtijd van de noodzakelijk behandeling : onbepaald maar waarschijnlijk levenslang ;

- Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet : Wanneer men een noodzakelijke behandeling stopzet, stelt men steeds een terugval vast of complicaties van de behandelde pathologie ; het betreft hier natuurlijk een noodzakelijke behandeling ; voor de niet-professionelen, zou ik hieraan toevoegen dat de depressie met psychotische dimensies en het post-traumatische syndroom met intentionele mishandeling, zelfdoding tot gevolg zouden kunnen hebben ;

- Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

Congruente evolutie met haar zeer precaire situatie.

In geval van gedwongen terugkeer zou dit een fiasco zijn, zoals dit steeds het geval is wanneer men een slachtoffer terugstuurt naar de goede zorgen van hun mishandelaars, doet men niets anders dan zelf een mishandelaar te worden door machtiging ;

Door dit te doen, zou men haar ontwijkingsverdedigingsmiddelen ontnemen, zou men overgaan tot een niet-gesuperviseerde « flooding » ;

Indien een geneesheer deze praktijk zou onderschrijven, zou het ingaan tegen het adagium « primum non nocere » en tegengesteld zijn aan de medische ethiek/deontologie ;

Zij is betrokken bij een cognitieve houding en een dialectivo-houding pre-therapie ;

Deze therapeutische modaliteit is beginnend in België en is onbestaande in Rusland ;

Het is ondenkbaar van een psychiater te vinden die zou durven deze attitude aan te nemen in Rusland ». (vrije vertaling)

Er vloeit dus duidelijk voort uit de diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 28 mei 2013, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekster op datum van 1 februari 2013 had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte van de waaraan de verzoekster lijdt tot gevolg kan hebben « een ziekte zoals deze kan een reëel risico met zich meebrengen voor het leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

Welnu, in haar Arrest 92.258 van 27 november 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens beschouwd dat :

« (...) De Raad stelt vast dat de wettelijke aanpassing van het artikel 9, alinea 3, oude, van de Wet, in staat heeft gesteld door middel van het aannemen van het artikel 9ter, om het artikel 15 van de directieve 2004/83/CE van 29 april 2004 te transpositioneren met betrekking tot de minimale normen met betrekking tot de condities die dienen voldaan te worden door de onderhorigen van een derde land of door apatriden om te kunnen beweren recht te hebben op het statuut van vluchteling of van personen, die om andere redenen, nood hebben aan een internationale bescherming, en met betrekking tot het behoud van deze statuten.

Het blijft echter in voege dat, door het aannemen van het pamflet van het artikel 9ter van de Wet, heeft de Wetgever de verdedigende partij een een dwang willen opleggen door het onderzoeken van de beweerde pathologieën die uitgestrekter blijken dat deze die voortkomen uit de jurisprudentie ingeroepen door de verdedigende partij. Aldus, eerder dan gewoon en simpel te verwijzen naar het artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen tot dewelke de verdedigende partij gehouden is, heeft de Wetgever meerdere specifieke hypothesen voorzien.

Ter lezing van het 1ste paragraaf van het artikel 9ter, ontdekt men inderdaad drie types van ziektes die dienen te leiden tot het verlenen van een verblijfstitel op basis van deze bepaling, wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van oorsprong of in het land van residentie, met name :

- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor het leven ;

- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen voor de fysieke integriteit ;
- deze die een werkelijk risico met zich meebrengen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Er vloeit uit voort dat de tekst zelf van het artikel 9ter niet een interpretatie in staat stelt die zou leiden tot de vereiste dat een risico « voor het leven » van een aanvrager, vermits hij vooropstelt, aan de zijde van het vitale risico, twee andere hypotheses.

(...)

Of de geneesheer-raadsman niet de volledigheid van de controle heeft uitgevoerd dat vereist is volgens het voorgenoemde artikel 9ter, werpt de Raad op, dat nadat te hebben beschouwd dat het medisch dossier niet in staat stelt om het bestaan vast te stellen van een ernstigheidsgraad vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een ziekte vereist date en vitaal risico met zich meebrengt, gelet op de kritieke gezondheidsstaat of het zeer gevorderde stadium van de ziekte, is deze geneesheer-raadsman en, vervolgens, heeft de verdedigende partij, eruit afgeleid, onterecht, date en machtiging van het verblijf niet kon worden verleend aan de eisende partij op basis van het artikel 9ter van de Wet. Welnu, zoals dit reeds werd uiteengelegd hierboven, beperkt het artikel 9ter van de Wet zich niet tot het risico van overlijden. Indien de vooronderstellingen van de redenering van de geneesheer-raadsman eventueel in staat stellen om te concluderen dat het geen ziekte betreft date en werkelijk risico voor het leven inhoudt, stelt dit niet in staat om eruit af te leiden dat de ziekte waarvan sprake niet een risico tot een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt of een werkelijk risico op de fysieke integriteit. (...)» (Arrest CCE n0 92.258 van 27 november 2012, vrije vertaling)

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, in zijn rapport opgesteld op datum van 28 mei 2013, heeft de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich tevreden gesteld met het beschouwen dat « Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 06/01/2013 blijkt dat de beschreven posttraumatische stress- stoornis (PTSS) en depressie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Eventuele afwezigheid van de huidige behandeling in het thuisland is dan ook niet onmenselijk noch vernederend.»

Bovendien, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest n0 97.651 van 21 februari 2013, beschouwd dat :

“(…) Niettemin, los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen « reëel risico » en « een onmenselijke of vernederende behandeling » van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EHRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EHRM en de verwijdering van ernstig ziekte vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EHRM vallen.

Niettegenstaande het geven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EHRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EHRM kan worden vastgesteld. In het Arrest N. t. Het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassing van artikel 3 van EHRM kunnen ressorteren : "the same principles must apply on relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" ("de principes van artikel 3 van het EHRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost".).

Het Hof heft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EHRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ziekte vreemdelingen blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EHRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreiging" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EHRM. Waar de arts-adviseur motiveert dat "Uit het medische dossier blijkt dat de beschreven PTSS en de beschreven persoonlijkheidsstoornis geen aandoeningen zijn die een directe bedreiging vormen voor het leven van betrokkene", kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening maar enkel dat hij lijdt aan aandoeningen die een directe bedreiging inhouden voor zijn leven. In haar beoordeling van artikel 3 van het EHRM weegt het EHRM vervolgens het volgende af : de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen, de graad van ernst van de ziekte en, indien hierover gegevens bekend zijn, of er nog familie aanwezig is en of er opvang voorhanden is in het land van herkomst.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EHRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EHRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (...).

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EHRM bij de verwijdering van ziekte vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet op wettige wijze kon besluiten dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf door enkel na te gaan of er sprake is van een actuele, directe levensbedreiging, en zonder een onderzoek te doen naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen en opvolging in het land van herkomst of verblijf of zonder aan te geven dat er slechts sprake is van banale aandoeningen. Voorts steunt de eerste bestreden beslissing op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De zorgvuldigheidsplicht en materiele motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van het overige middel dringt zich bijgevolg niet op (RvS, 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

In het vervolg van dit beroep zal aangetoond worden dat een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n0 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf en / of van een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfstitel voor medische redenen, ze niet omzeilen.

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n0 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwt dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n0 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot een van deze onderzoeken.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter [T.] op datum van 28 mei 2013 verduidelijken op welke manier dan ook of deze geneesheer-raadsman eveneens een psychiater is.

Welnu, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, legde de verzoekster een medisch certificaat voor van het type van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, vervuldigd en ondertekend door de Dokter [P. D.], psychiater, opgesteld op datum van 6 januari 2013.

Dit medisch certificaat werd opgesteld als volgt :

[...]

De verzoekster heeft eveneens een gecircumstantieerd medisch certificaat voorgelegd, opgesteld op datum van 20 maart 2013 door de Professor [E. P.] van de Mentale Gezondheidsdienst van Luik.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer- raadsman deze elementen niet op geldige wijze weerlegt.

Inderdaad, met name, de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, houdt op geen enkele manier rekening met absolute noodzakelijkheid, van haar ingestelde behandeling door haar psychiater op te volgen, noch houdt hij rekening met de onmogelijkheid, voor de verzoekster, van deze medische en psychiatrische opvolging voort te zetten in de Federatie van Rusland en/of in Tsjetsjenië.

Bovendien, heeft de Dokter [P. D.], in zijn medisch certificaat opgesteld op datum van 6 januari 2013, verduidelijkt dat « In geval van gedwongen terugkeer zou dit een fiasco zijn, zoals dit steeds het geval is wanneer men een slachtoffer terugstuurt naar de goede zorgen van hun mishandelaars, doet men niets anders dan zelf een mishandelaar te warden door machtiging ;

*Door dit te doen, zou men haar ontwijkingsverdedigingsmiddelen ontnemen, zou men overgaan tot een niet-gesuperviseerde « flooding » ;
Indien een geneesheer deze praktijk zou onderschrijven, zou het ingaan tegen het adagium « primum non nocere » en tegengesteld zijn aan de medische ethiek/deontologie ;
Zij is betrokken bij een cognitieve houding en een dialectivo-houding pre- therapie ;
Deze therapeutische modaliteit is beginnend in België en is onbestaande in Rusland ;
Het is ondenkbaar van een psychiater te vinden die zou durven deze attitude aan te nemen in Rusland ».* (vrije vertaling)

Deze elementen werden bevestigd door de Professor [E. P.] in zijn gecircumstantieerd medisch certificaat van 20 maart 2013.

Welnu, deze elementen werden op geen enkele manier in beschouwing genomen, noch door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch door haar geneesheer-raadsman.

Inderdaad, noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de Dokter [T.], hebben aangegeven welke de mogelijkheden zijn, voor de verzoekster, van deze behandeling te volgen in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland-Tsjetsjenie, noch hebben zij de indicaties weerlegd komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt met betrekking tot de eventuele complicaties in geval van het stopzetten van de huidig zijnde behandeling.

Welnu, bij gebreke tot het overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier dat een verwijdering van het grondgebied, een onmenselijke en vernederende behandeling kan inhouden in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, Arrest n0 93.594 van 27 februari 2001).

In geval van huidige, in het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van de Europese Conventie voor het behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden.

3. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n0 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, heeft de verzoekster, in haar aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen opgeworpen met betrekking tot haar ernstige psychiatrische problemen en aan haar ernstig post-traumatisch stress-syndroom.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoekster te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer - raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n0 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van de Dokter [P. D.], psychiater en van de Professor [E. P.], eveneens psychiater.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat ondanks de duidelijke voorzichtigheid geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om het advies in te winnen van een psychiater.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Deze jurisprudentie, uitgesproken in een gelijkaardig geval dan deze van de verzoekster, moeten uiteraard worden opgevolgd in huidig geval.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze "voorzichtigheid" en op geen enkele manier, beroep heeft gedaan op een psychiater, alvorens zijn bestreden beslissing te nemen, om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoekster en, in dat geval, om over te gaan tot het onderzoek van deze laatste.

Bovendien, en zoals dit verduidelijkt werd hiervoor, heeft de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening gehouden met de absolute noodzakelijkheid, voor de verzoekster, van haar ingestelde behandeling door haar psychiater op te volgen (zie hiervoor).

Bovendien, heeft de Dokter [P. D.], in zijn medisch certificaat opgesteld op datum van 6 januari 2013, verduidelijkt dat « In geval van gedwongen terugkeer zou dit een fiasco zijn, zoals dit steeds het geval is wanneer men een slachtoffer terugstuurt naar de goede zorgen van hun mishandelaars, doet men niets anders dan zelf een mishandelaar te warden door machtiging ;

Door dit te doen, zou men haar ontwijkingsverdedigingsmiddelen ontnemen, zou men overgaan tot een niet-gesuperviseerde « flooding » ;

*Indien een geneesheer deze praktijk zou onderschrijven, zou het ingaan tegen het adagium «primum non nocere » en tegengesteld zijn aan de medische ethiek/deontologie ;
Zij is betrokken bij een cognitieve houding en een dialectivo-houding pre- therapie ;
Deze therapeutische modaliteit is beginnend in België en is onbestaande in Rusland ;
Het is ondenkbaar van een psychiater te vinden die zou durven deze attitude aan te nemen in Rusland ».* (vrije vertaling)

Deze elementen werd bevestigd door de Professor [E. P.], psychiater, in zijn medisch certificaat van 20 maart 2013.

Deze elementen werden op geen enkele manier in beschouwing genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken en door haar geneesheer-raadsman.

Inderdaad, noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de Dokter [T.], hebben aangegeven welke de mogelijkheden zouden zijn, voor de verzoekster, om dezelfde behandeling te volgen in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland-Tsjetsjenië, noch hebben zij de indicaties weerlegd komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt met betrekking tot de eventuele complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling die gaande is.

Deze elementen werden op geen enkele manier in beschouwing genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat "het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoekster, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland- Tsjetsjenië.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer- raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoekster - waar de dokters [P. D.] en [E. P.] verduidelijkt hebben dat ze imperatief voorts opgevolgd zou moeten of er zullen complicaties optreden - in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland en, meer bepaald, naar Tsjetsjenië.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er geenszins aangetoond is door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië, de verzoekster effectief zou kunnen genieten van, zowel de medicamenteuze als de therapeutische zorgen, die haar gezondheidstoestand nochtans vereist.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er geenszins werd aangetoond door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland - Republiek van Tsjetsjenië, de verzoekster effectief zou kunnen genieten van de zorgen, medicamenteus die haar gezondheidsstaat nochtans vereist.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de verzoekster te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer - specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 September 1998).

In huidig geval, is de zwaarte van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de verzoekster behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 September 1998).

Dit is niet het geval geweest in huidige.

In huidig geval, is de verzoeker nooit gezien geweest door de geneesheer - raadsman van de tegenpartij, de Dokter [T.], die, volgens de informatie behouden in het administratief dossier, niet gespecialiseerd is in de psychiatrie.

Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer - specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer - raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, heeft de verzoekster, twee medische certificaten voorgelegd, opgesteld door twee specialisten (psychiaters) die haar opvolgen sinds meerdere maanden in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en waarvan de inhoud niet op een geldige manier werd weerlegd door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat ondanks de duidelijke voorzichtigheid geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011 (zie hiervoor), de geneesheer-attache van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft, om het advies in te winnen van een psychiater, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, in haar Arrest van n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

[...]

Deze jurisprudentie, uitgesproken in een gelijkaardig geval dan deze van de verzoekster, dient uiteraard eveneens opgevolgd te worden in huidig geval.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer -raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de verzoeker in haar land van herkomst te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefendheid van de vreemdeling "de effectieve toegankelijkheid" "aleatoir" aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1er juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n0 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In huidig geval, heeft de tegenpartij haar verplichting tot het onderzoeken van de toegankelijkheid van de nodige zorgen door de verzoekster in haar land van herkomst, geschonden.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie heeft geschonden, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd, het principe van de zorgvuldigheid heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering afdoende moet zijn".

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

'De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, « een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Doc. Parl. Senat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 mei 2013, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de depressie en PTSD zoals beschreven in het

standaard medisch getuigschrift van 6 januari 2013 zelfs zonder behandeling actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en evenmin een risico op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hij licht toe dat geen vitale organen zijn aangetast en het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, ook bij behandeling, en dat er geen medische reden is om aan te nemen dat dit risico groter zou zijn zonder behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2.1. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk onderbouwen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat verder toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. *In casu* steunt de bestreden beslissing op volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 mei 2013 met betrekking tot de gezondheidsproblematiek van verzoeker:

“[...] Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06/01/2013 blijkt dat de beschreven posttraumatische stress-stoornis (PTSS) en depressie, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Eventuele afwezigheid van de huidige behandeling in het thuisland is dan ook niet onmenselijk noch vernederend.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is geen medische reden om aan te nemen dat dit risico groter zou zijn zonder behandeling.

Bijgevolg stelt ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Dit medisch advies waarnaar de beslissing verwijst werd onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht, zodat het integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

4.2.2.2. Verzoekster betoogde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat haar medische situatie een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit evenals een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er in haar land van oorsprong geen adequate medische behandeling voorhanden is.

De Raad merkt in dit verband allereerst het volgende op. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 januari 2012 in België een asielaanvraag indiende. Tijdens het onderzoek van deze asielaanvraag stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) vast dat verzoekster op 18 januari 2011 door Polen als vluchteling werd erkend. Hij stelde in zijn beslissing van 23 oktober 2012 tevens vast dat er geen redenen blijken dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden te bestaan en dat verzoekster niet aantoont dat zij ten aanzien van Polen zelf een gegronde vrees voor vervolging heeft of dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De commissaris-generaal wees er hierbij onder meer op dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgebrachte stukken blijkt dat zij er in de zomer van 2011 over een woning beschikte, er werk had en er toegang had tot een medische behandeling voor haar psychische problemen niettegenstaande het gegeven dat zij de medische behandeling stopzette in 2010 wegens een gebrek aan vertrouwen van haar kant. Er wordt op gewezen dat uit het door verzoekster voorgelegde document van het Centrum voor Hulp aan het Gezin in Warschau blijkt dat de klacht die zij formuleerde ten aanzien van haar sociaal assistente werd onderzocht en de betrokken persoon hieromtrent om uitleg werd gevraagd. De commissaris-generaal besluit dat de asielaanvraag van verzoekster dient te worden afgewezen, doch vestigt de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding erop dat verzoekster niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, doch wel naar Polen. Bij arrest met nummer 97 242 van 14 februari 2013 sluit de Raad in volle rechtsmacht zich aan bij deze beoordeling door de commissaris-generaal.

Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster, overeenkomstig het non-refoulementbeginsel, is beschermd tegen een terugleiding naar Rusland. Gelet op dit gegeven en nu de commissaris-generaal aangaf dat een terugleiding naar Polen – als zijnde het land dat verzoekster erkende als vluchteling en waar zij heeft verbleven voorafgaand aan haar komst naar België – wel mogelijk is, dient te worden aangenomen dat artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in zoverre hierin wordt gesproken van de situatie waarin “*er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*” dient te worden beoordeeld in functie van Polen als zijnde het land van verblijf van verzoekster, en niet in functie van het land van herkomst Rusland.

4.2.2.3. Verzoekster merkt allereerst op dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de medische documenten die werden overgemaakt op 23 mei en op 17 juni 2013. Zij wijst hierbij specifiek op het medisch getuigschrift van professor P. van 20 maart 2013 en de hierin vervatte vermeldingen dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar herkomstland op risico van ernstige schade, dat de noodzakelijke behandeling noch beschikbaar noch toegankelijk is in het land van herkomst en dat er een ernstig risico op verergering van de ziekte toestand en op zelfdoding bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst.

Het gegeven dat overeenkomstig artikel 9*ter*, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf steeds een standaard medisch getuigschrift dient te worden overgelegd waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling wordt vermeld, doet op zich geen afbreuk aan de mogelijkheid voor verzoekster om ook andere medische stukken voor te leggen of om periodiek actuele medische attesten over te maken aan het bestuur welke bij de medische beoordeling dienen te worden betrokken. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat op geen enkele wijze blijkt dat rekening werd gehouden met het voorgelegde medisch getuigschrift van 20 maart 2013.

De vaststelling dringt zich niettemin op dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat dit medische attest vaststellingen bevat die van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing te kunnen weerleggen of die een andere uitkomst tot gevolg konden hebben. Verzoekster wijst erop dat in het medische getuigschrift van 20 maart 2013 wordt gesteld dat zij niet kan terugkeren naar haar land

van oorsprong wegens een risico op ernstige schade en op zelfdoding. De vermelde risico's bij terugkeer naar het land van herkomst – waaronder het risico op zelfdoding en het risico dat voortvloeit uit het gegeven dat in Rusland een adequate medische behandeling niet mogelijk zou zijn – volgen evenwel reeds uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 6 januari 2013 dat wel werd betrokken in het medische advies. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het medisch getuigschrift van 20 maart 2013 vaststellingen bevat die ten onrechte niet mee in rekening werden gebracht door de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies. De vaststellingen in het medische attest van 20 maart 2013 betreffen verder specifiek de gevolgen bij terugkeer naar het land van herkomst, alwaar de psychologische en/of psychiatrische problemen van verzoekster hun oorsprong hebben. Zo wijst de arts er in het betreffende advies onder meer ook op dat een verbetering van de gezondheidstoestand voornamelijk te verwachten valt dankzij een opheldering van haar vluchtelingenstatus en een verzekering dat zij en haar kinderen niet zullen worden verwijderd naar een land waar zij ernstige geweldplegingen ("*graves violences*") hebben ondergaan. Voor het overige, hetgeen verder wordt toegelicht, is het verzoekschrift van verzoekster ook geheel erop gericht aan te tonen dat een terugkeer naar Rusland wel degelijk een van de risico's voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en een schending van het artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben. Zij geeft op geen enkel ogenblik aan dat zij haar behandeling in haar land van verblijf Polen niet zou kunnen verderzetten, gegeven dat zij ook niet inriep ter ondersteuning van haar aanvraag. Gelet op voormelde vaststelling dat verzoeksters situatie dient te worden beoordeeld in het licht van het land van verblijf Polen blijkt niet dat het medisch attest van 20 maart 2013 enige medische gegevens bevat die niet reeds voorlagen en/of die van aard zijn dat zij kunnen aantonen dat er enig risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in Polen bestaat. Het belang dat verzoekster heeft bij haar betoog blijkt dan ook niet. Het betoog van verzoekster dat ten onrechte dit medische attest niet werd betrokken in het advies van de ambtenaar-geneesheer kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.4. Het betoog van verzoekster dat huidig voorliggende beslissing op identieke wijze is gemotiveerd als de eerder genomen beslissing van 4 maart 2013 kan verder niet worden aangenomen. Het advies waarnaar de huidige bestreden beslissing verwijst, komt immers niet geheel overeen met het advies waarnaar in de eerdere beslissing van 4 maart 2013 werd verwezen. In ieder geval kan dergelijke stelling ook nog niet leiden tot de onwettigheid van de huidige bestreden beslissing of volstaan om enig machtsmisbreuk aan te tonen.

4.2.2.5. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt geoordeeld dat verweerder, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het gegeven dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit nog niet automatisch kan afleiden dat er geen sprake is van een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf en dat de ambtenaar-geneesheer zich hiertoe niet kan beperken tot de vaststelling dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging of kritieke gezondheidstoestand. Zij lijkt aan te geven dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer eveneens tot zijn besluit komt dat niet is voldaan aan de tweede mogelijkheid voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat de eerste mogelijkheid zich niet voordoet en aldus niet heeft nagegaan of haar ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen behandeling voorhanden is in haar land van herkomst of van verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet op duidelijke wijze deze rechtspraak betreft op haar eigen zaak. Het komt nochtans aan verzoekster toe op duidelijke wijze aan te geven op welke wijze de aangehaalde rechtspraak analoog kan worden toegepast op de huidige zaak.

In ieder geval merkt de Raad op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat deze het risico voor het leven of de fysieke integriteit heeft onderzocht, doch oordeelde dat geen reëel risico in deze zin blijkt. Hierbij werd rekening gehouden met het ingeroepen risico op zelfdoding en/of bij stopzetting van de behandeling. De ambtenaar-geneesheer wijst erop dat geen vitale organen zijn aangetast en dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat het vermelde risico op zelfdoding – waarvan hij stelt dat dit inherent is aan elke depressie, ook bij behandeling – groter zou zijn zonder behandeling. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte met bepaalde medische vaststellingen geen rekening heeft gehouden, standpunten inneemt die strijdig zijn met bepaalde vaststellingen in de door haar aangebrachte medische stukken of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit blijkt. De vaststelling dringt zich ook op dat het enkele gegeven dat het

advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met de door de verzoekster neergelegde medische attesten en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Nu verzoekster internationaalrechtelijk is beschermd tegen een verwijdering naar Rusland, kan zij ook niet dienstig verwijzen naar medische attesten die een ernstig risico op zelfdoding voorzien bij terugkeer naar Rusland omwille van de aldaar doorgemaakte gebeurtenissen en een hernieuwde confrontatie hiermee. Verzoekster betoogt verder op geen enkele wijze dat zij haar behandeling niet kan verderzetten in Polen. Haar eerdere verklaring in het kader van haar asielprocedure dat zij een in Polen opgestarte behandeling zelf zou hebben stopgezet omwille van een gebrek aan vertrouwen, kan hiertoe nog niet volstaan.

In zoverre het verder de bedoeling van verzoekster zou zijn om aan te geven dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf heeft vastgesteld, dringt de vaststelling zich opnieuw op dat verzoekster noch in haar aanvraag om machtiging tot verblijf noch in huidig voorliggend verzoekschrift op enigerlei wijze heeft aangegeven / aangeeft dat er in haar land van verblijf Polen geen adequate behandeling voorhanden zou zijn waardoor zij als gevolg hiervan dreigt te worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij kon er nochtans niet van onwetend zijn dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet spreekt van het land van herkomst of het land van verblijf en dat, gelet op haar erkenning in Polen, deze bepaling in het licht van het land van verblijf Polen diende te worden beoordeeld. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat de tweede component van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet op een afdoende wijze zou zijn onderzocht. Dit betoog van verzoekster kan bijgevolg niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bij nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verweerder immers enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze ter ondersteuning van haar aanvraag heeft ingeroepen dat in het land van verblijf Polen de door haar gevolgde behandeling niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Een verdere bespreking dringt zich niet langer op.

In zoverre verzoekster bij huidig verzoekschrift nog een brief gedateerd op 14 juni 2013 voegt afkomstig van een psycholoog van een Poolse organisatie die betrokken is bij integratieprogramma's en in die hoedanigheid verzoekster reeds heeft bijgestaan, merkt de Raad op dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg niet op dienstige wijze kan worden ingeroepen ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.6. De verdere uiteenzetting van het middel kadert in de door verzoekster opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt hierbij ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een schending van de motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsprincipe en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde verdragsbepaling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Specifiek wanneer artikel 3 van het EVRM wordt ingeroepen in het kader van een medische context, moet daarenboven worden geduid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van waarnaar de vreemdeling zal worden verwijderd en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt vast dat het ganse betoog van verzoekster tot doel heeft aan te tonen dat er een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Rusland omdat een

adequate behandeling daar niet voorhanden is en dat dit risico, in het licht van de nood aan behandeling en opvolging en de risico's bij gebreke hiervan zoals vastgesteld door haar behandelende geneesheren, door verweerder en/of de ambtenaar-geneesheer niet afdoende werd onderzocht en niet werd weerlegd. Zij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer haar persoonlijk had moeten onderzoeken of het advies van een deskundige had moeten inwinnen.

De vaststelling dringt zich andermaal op dat verzoekster erkend vluchteling is in Polen en aldus daar kan worden geacht verblijfsgerechtigd te zijn en dat zij, in het geval dat een gedwongen terugleiding zou worden voorzien – wat thans nog niet het geval lijkt te zijn –, zal worden teruggeleid naar Polen. Zoals reeds werd vastgesteld, betoogde verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op geen enkele wijze dat zij haar behandeling niet zou kunnen verderzetten in Polen en geeft zij ook in huidig verzoekschrift niet aan dat dit gegeven problematisch zou zijn. Verzoekster kan er, gelet op haar eerdere afwijzing van haar asielaanvraag, nochtans niet van onwetend zijn dat van haar wordt verwacht dat zij terugkeert naar Polen en zij geen risico loopt op uitwijzing naar Rusland. Opnieuw dient er dan ook op te worden gewezen dat niet blijkt welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat een terugkeer naar Rusland strijdig zal zijn met artikel 3 van het EVRM en waarbij zij zich tevens beroept op een schending van voormelde beginselen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit betoog kan evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.7. De ingeroepen manifeste beoordelingsfout en schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van het *“principe van een behoorlijke administratie”* en van het *“principe volgens hetwelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt”* kan niet worden weerhouden.

4.2.3. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS